

stalo. Ale víš co? Jsem tady, žiju, dokonce se i usmívám a užívám si život, protože vím, že bys to tak chtěla. A já chci, abys byla spokojená, i když už tady nejsi.

Doufám, že sis tam nahoře našla kamarády (o čemž nepochybuju) a že si společně paříte na Chinaski a popíjíte kafe. Turka, samozřejmě.

Brzo se zase ozvu, musím běžet do nový práce, o té ti napíšu příště.

Miluju tě.

Tvoje Terka.

Terapie mi nikdy moc nešly. Nedělá mi problém o věcech mluvit, rozebírat je a jít do hloubky, zároveň mám ale uvnitř sebe věci, které nějakým způsobem nedokážu pustit ven, protože je nedokážu popsat. Zkoušela jsem hodně věcí, věřte mi. Terapeutku, terapeuta, kineziologii, RUŠ terapii. Ale stejně jsem se pak vždycky vrátila k psaní. To je moje terapie a vždycky byla. A tak jsem mamce začala psát dopisy, které mi pomáhaly utřídit si myšlenky a spoustu pocitů ze sebe dostat ven.

Člověk kolem sebe může mít hodně nejlepších přátel, ale o některých věcech je stejně občas těžké

mluvit. Já jsem většinou všechno rozebírala s mamkou, každý den, každou věc. Bylo a stále je pro mě těžké naučit se to říkat někomu jinému. Můj táta se celkem obstojně postavil do role naslouchače a za to jsem mu vděčná. Ale víte co, není to ono. To je ale asi pochopitelný.

